

HELSINGBORG 11 september 2016 00:34

Butikspersonal tryckte på larmet när de pistolrånades – men polisen kom först två timmar senare

Hemmakväll på Maria park utsattes på lördagskvällen för ett rån. Personalen tryckte på larmknappen – men polisen kom inte. "Resursbrist", säger Anna Göransson på Skånepolisens ledningscentral.

Marcus Svensson

FÖLJ SKRIBENT

Butikspersonal ska ha tryckt på larmet när en pistolbeväpnad rånare slog till mot Hemmakväll på Engelska gången vid klockan 21.40. Men varken polis eller bevakningsbolag dök upp.

När HD pratar med Skånepolisens ledningscentral nästan två timmar senare, säger man att polispatruller är på väg.

– Resursbrist, förklarar informatör Anna Göransson, som inte har några närmare detaljer om rånet.

Om rånaren kom över något byte är oklart.

 HELSINGBORG

DELA

TWEETA

HELSINGBORG 11 september 2016 12:00

Vården missade hjärntumören - nu berättar 17-åringen själv

I veckan skrev vi om en 17-åring som fick hjärntumör och diagnosen dröjde över ett år. Många läste och upprördes över den försenade behandlingen. Den drabbade unga kvinnan hörde av sig och nu har vi träffat Katharina Dahl.

Elin Lunner

FÖLJ SKRIBENT

Idag är hon så gott som helt återställd, även om hon alltid kommer att få medicinera och leva med vissa begränsningar. Katharina Dahl jobbar heltid, tränar karate igen och lever ett aktivt liv. Men när hon opererades för hjärntumören visste ingen om hon skulle kunna gå ordentligt igen.

Läs mer: [17-åring hade hjärntumör i flera år - missades](#)

– Men jag är fortfarande ofta trött och brukar gå och lägga mig direkt när jag har kommit hem från jobbet.

Det har nu gått knappt ett och ett halvt år sedan Katharina Dahl låg på operationsbordet i Lund. Läkarna skar bort en fem gånger två centimeter stor tumör som satt mitt i hennes hjärna.

Katharina Dahl är tacksam för allt stöd som hon fick från familj, vänner och karateklubben när hon var sjuk.

Bild: MATS ROSLUND

Tumören hade suttit där länge och vuxit långsamt. Den var godartad men riskerade att bli en cancertumör med tiden. Från första gången som Katharina Dahl sökte vård, dröjde det över ett år innan hon fick rätt diagnos.

Region Skåne har lex Maria-anmält hennes fall och regionens egen utredning visar att bristande kompetens och erfarenhet hos vårdpersonal bidrog till att tumören missades så länge.

– Jag var 14 år när jag första gången började känna stickningar i vänster arm. Det bara dök upp plötsligt och slutade sen. Jag pratade med mamma om det men hon trodde att det nog hade med puberteten att göra. Och det trodde jag också. I åldern 14-15 år händer det ju mycket i livet. Så var det för mig också, jag brydde mig inte om stickningarna i armen.

Katharina började gymnasiet, jobbade extra i ett varuhus, fortsatte med karateträningen som hon hållit på med sen hon var liten. Tempot var högt och det var först när stickningarna spred sig och förvärrades som hon verkligen reagerade.

– Vänster ben drog ihop sig ibland. Jag såg ut som en häst som tänkte sparka. Jätteskumt, men det höll bara i sig i kanske 20 sekunder, sen släppte det. Först hände det sällan, men så började det bli oftare.

Då gick Katharina och hennes mamma till vårdcentralen. De trodde att hon kanske hade fått epilepsi. En läkare undersökte henne, kollade reflexer, lyssnade på hjärta, lungor, testade blod och urin som man brukar. Beskedet var att det inte kunde vara epilepsi. De frågade vad Katharina skulle göra om det inte gick över, men fick inget svar.

Han vek ihop aluminiumfolie så att det blev en fem gånger två centimeter stor klump. En sådan här finns mitt inne i din hjärna sa han. Först då blev jag riktigt rädd.

Livet fortsatte att rulla på i högt tempo med skola, träning och jobb. Katharinas mamma blev allvarligt sjuk, men tillfrisknade. Det var mycket annat att tänka på än de konstiga ryckningarna i vänster arm, ben och fingrar.

– Även om de började eskalera så störde det inte min vardag så mycket, jag kunde ju till exempel träna som vanligt. Men så hade jag hade en tid på ungdomsmottagningen. Där berättade jag för en sköterska om ryckningarna. Hon reagerade direkt och sa att jag måste till neurologen.

Trots att Katharina Dahl kände ryckningar och stickningar i vänster arm, fingrar och ben störde det henne inte så mycket i vardagen.

Bild: MATS ROSLUND

Misstanken om epilepsi kunde snart avfärdas. En scanning av hjärnan visade tumören i hjärnbalken, som håller ihop hjärnhalvorna. Men Katharina och hennes mamma, som var med hos neurologen, kunde inte riktigt förstå eller ta in vad som sades.

– Vi missförstod och trodde det var hjärnbarken, alltså ytan av hjärnan och fick heller inte veta hur stor tumören var. Min pappa ringde till neurologen och andra sjukhus. Sen förklarade han för mig. Han vek ihop aluminiumfolie så att det blev en fem gånger två centimeter stor klump. En sådan här finns mitt inne i din hjärna sa han. Först då blev jag riktigt rädd.

Katharina blev förtvivlad, grät jättemycket och låg vaken om nätterna.

- Vi drog in en madrass på golvet i mitt rum där antingen mamma eller pappa sov för att vara nära.

Eftersom tumören var godartad och långsamväxande var det inte superakut att operera. Det hann gå tre månader från beskedet till att Katharina lades in i Lund. Under tiden fick hon medicin mot ryckningarna.

Det gjorde så vansinnigt ont i huvudet att jag skrek och svor på danska.

Det var först på plats i Lund som läkarna strax före operationen berättade att det var osäkert om hon skulle kunna gå ordentligt efteråt. Vänsterbenet skulle nog inte fungera och minst ett halvår i rullstol väntade.

- Jag och min lillebror passade på att springa i trapporna på sjukhuset. Vi sprang upp och ner för att jag skulle använda mina ben så mycket som möjligt så länge det gick, berättar Katharina och skrattar.

Uppvaknandet efter operationen var hemskt. Katharina hade en fruktansvärd huvudvärk och kräktes väldigt mycket.

- Det gjorde så vansinnigt ont i huvudet att jag skrek och svor på danska. Mina föräldrar är danska och det var mitt första språk. De hade en dansk läkare där som fick komma in och lugna mig.

Nästa chock var att se sig själv i spegeln. Vårdpersonalen hade försökt göra det hår som fanns kvar fint och flätat det. Uppe på huvudet var hon rakad och runt såret satt 26 häftklämmor.

- Flätorna var gulliga, men jag såg verkligen hemska ut, som Frankensteins monster. Huvudet hängde och det såg ut som om jag hade fått stroke.

Men Katharina ville verkligen inte vara som en strokedrabbad 95-åring. När hon efter en vecka flyttades till Helsingborgs lasarett och fick hjälp på toaletten bestämde hon sig för att klara det själv nästa gång. Hon struntade i att larma och benen bar faktiskt.

– Det var vingligt men det finns ju mycket handtag och annat att hålla sig i på sjukhus.

Katharina Dahl skrattar mycket, särskilt när hon pratar om sin familj som har stöttat under den svåra tiden.

Bild: MATS ROSLUND

Nu kunde hennes kompisar lättare komma och hälsa på. Och hennes sjuksal vette mot karateklubben. Annars tycker hon att Helsingborgs lasarett var trist. Det blev bättre när hon ett par veckor senare flyttades till rehabcenter på Ängelholms sjukhus.

– Där visste de verkligen vad de gjorde och alla var taggade, även patienter som var amputerade. Maten var god också, bättre än i Helsingborg.

Katharina cyklade i sjukhuskorridorerna, hon fick balansträning och började gå bättre utan stöd. Här kom karateträningen till nytta. Vänsterhanden var fortfarande trög och tårna på vänster fot ville inte lyda, annars var hon mycket bättre och kunde skrivas ut.

Det hade varit bättre för mig om jag hade kunnat bli opererad tidigare, i tvåan åtminstone.

Nu har det gått lite mer än ett år och Katharina började som extraresurs i en lågstadielklass vid skolstarten. Hon tränar 7-13-åringar i karate tre gånger i veckan och övar själv kata, karaterörelser. Men några fler matcher blir det inte.

– Jag gillar ju fighter mest och frågade läkarna om jag inte kunde gå någon match ibland. Men det blev absolut nej, så det får vara.

Vad säger hon då om sjukvården, som har lex Maria-anmält hennes fall?

– Det är ju väldigt blandat. Från att ha blivit ignorerad på vårdcentralen, till ungdomsmottagningen som reagerade blixtnabbt och Lund där de var väldigt aktiva och lyssnade på en. I Helsingborg kändes det mer uppgivet, men där kunde familj och vänner hälsa på desto mer tack och lov. Ängelholm var nog bäst och bra att avsluta där innan jag kom hem. Nu efteråt har informationen varit långsam och jag har fått ta reda på mycket själv.

Att tumören missades så länge och vården blev fördröjd påverkade inte bara Katharinas hälsa, utan även hennes skolgång onödigt mycket. Hon gick om trean i gymnasiet och tog visserligen studenten men behöver läsa in en del på komvux.

– Det blev ett förspillt år kan man säga. Det hade varit bättre för mig om jag hade kunnat bli opererad tidigare, i tvåan åtminstone.

Katharina vet inte vad hon vill bli i framtiden. Det kan bli studier i juridik eller arkeologi. Just nu är det att må bra och vara aktiv som gäller, och en hel del sömn och vila.

– Det som jag har varit med om önskar jag verkligen ingen annan.

DELA

TWEETA

Gå till toppen

FÖLJ OSS

NYHETSTIPS

Bästa nyhetstips eller nyhetsbild vinner 5000 kronor

Tipsa

☎ 020-100 180

☎ SMS 72330 (prefix: hdtips)

✉ tipsa@hd.se

KONTAKT

✉ Chefredaktör och stf ansvarig utgivare: Jonas Kanje

✉ Ansvarig utgivare: Pia Rehnquist

☎ 042-489 90 00

Webbredaktionen

☎ 042-489 91 00

✉ webbredaktionen

Kontakta Helsingborgs Dagblad

PRENUMERATION OCH ANNONS

Kundservice

E-tidning

HDpasset

Shoppia

[Prenumerera](#)

[Annonsera](#)

[Om Cookies](#)

[Annonsvänligt Sverige](#)

[Anmäl annons](#)